

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 77/16

Λουξεμβούργο, 14 Ιουλίου 2016

Απόφαση στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-458/14
Promoimpresa S.r.l. κατά Consorzio dei comuni della Sponda Bresciana del
Lago di Garda e del Lago di Idro κ.λπ. και C-67/15 Mario Melis κ.λπ. κατά
Comune di Loiri Porto San Paolo κ.λπ.

**Το δίκαιο της Ένωσης αντιτίθεται στην αυτοδίκαιη παράταση των παραχωρήσεων
παραθαλάσσιων και παραλίμνιων κοινόχρηστων εκτάσεων για τουριστικές-
ψυχαγωγικές δραστηριότητες, χωρίς οποιαδήποτε διαδικασία επιλογής μεταξύ των
δυννητικών υποψηφίων**

*Η παράταση αυτή, η οποία προβλέπεται από τον ιταλικό νόμο, εμποδίζει τη διοργάνωση
αμερόληπτης και διαφανούς διαδικασίας επιλογής μεταξύ των υποψηφίων*

Η οδηγία για τις υπηρεσίες¹ εξειδικεύει την ελευθερία εγκαταστάσεως καθώς και τις αρχές της απαγόρευσης των διακρίσεων και της προστασίας του ανταγωνισμού. Το άρθρο 12 της οδηγίας αυτής αφορά την ειδική περίπτωση όπου ο αριθμός των διαθέσιμων αδειών για συγκεκριμένη δραστηριότητα είναι περιορισμένος, λόγω της σπανιότητας των φυσικών πόρων ή τεχνικών δυνατοτήτων. Στο πλαίσιο αυτό, η οδηγία ορίζει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να εξαρτούν την άσκηση οικονομικής δραστηριότητας από σύστημα χορήγησης άδειας.

Στην Ιταλία, εθνική νομοθετική ρύθμιση προβλέπει αυτοδίκαιη και γενικής εφαρμογής παράταση της ημερομηνίας λήξης των υφιστάμενων παραχωρήσεων, χωρίς προηγούμενη διαδικασία επιλογής, για την τουριστική εκμετάλλευση παραθαλάσσιας και παραλίμνιας κοινόχρηστης περιουσίας (ιδίως παραλίες). Για την τρέχουσα χρονική περίοδο, η λήξη των παραχωρήσεων έχει μετατεθεί έως την 31η Δεκεμβρίου 2020.

Παρά την ως άνω νομοθετική ρύθμιση, οι ιταλικές αρχές αρνήθηκαν να παρατείνουν τις παραχωρήσεις ορισμένων επιχειρηματιών του τουριστικού κλάδου. Ως εκ τούτου, οι επιχειρηματίες αυτοί προσέφυγαν κατά των σχετικών αποφάσεων. Τα ιταλικά δικαστήρια που επιλήφθηκαν των προσφυγών αυτών υπέβαλαν ερωτήματα στο Δικαστήριο σχετικά με τη συμβατότητα της ιταλικής νομοθετικής ρύθμισης με το δίκαιο της Ένωσης.

Με τη σημερινή του απόφαση, το Δικαστήριο επισημαίνει κατ' αρχάς ότι, όσον αφορά την εφαρμογή της οδηγίας, στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώσει αν για τις εν λόγω παραχωρήσεις στην Ιταλία προβλέπεται περιορισμένος αριθμός αδειών² λόγω της σπανιότητας των φυσικών πόρων.

Για την περίπτωση όπου η οδηγία έχει όντως εφαρμογή, το Δικαστήριο κρίνει ότι για τις παραχωρήσεις που αφορούν την οικονομική εκμετάλλευση παραθαλάσσιας και παραλίμνιας κοινόχρηστης περιουσίας πρέπει να εφαρμόζεται διαδικασία επιλογής μεταξύ των δυννητικών υποψηφίων η οποία πρέπει να πληροί όλες τις εγγυήσεις διαφάνειας και αμεροληψίας (ιδίως δε τις εγγυήσεις επαρκούς δημοσιότητας). Η αυτοδίκαιη παράταση της διάρκειας των αδειών όμως δεν καθιστά δυνατή τη διοργάνωση τέτοιας διαδικασίας επιλογής.

Το άρθρο 12 της οδηγίας επιτρέπει, βεβαίως, στα κράτη μέλη να συνεκτιμούν, κατά τη θέσπιση των κανόνων για τη διαδικασία επιλογής, επιτακτικούς λόγους δημοσίου συμφέροντος, όπως μεταξύ άλλων η προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης των παραχωρησιούχων,

¹ Οδηγία 2006/123/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, σχετικά με τις υπηρεσίες στην εσωτερική αγορά (ΕΕ L 376, σ. 36).

² Μπορεί να γίνει δεκτό ότι οι επίμαχες στις υποθέσεις αυτές παραχωρήσεις αποτελούν «άδειες» κατά την έννοια των διατάξεων της οδηγίας 2006/123.

προκειμένου να έχουν τη δυνατότητα αποσβέσεως των επενδύσεών τους. Εντούτοις, οι λόγοι αυτοί δεν μπορούν να δικαιολογήσουν την αυτόματη παράταση των αδειών, στην περίπτωση που δεν έχει διεξαχθεί διαδικασία επιλογής για την αρχική χορήγησή τους. Το άρθρο 12 της οδηγίας αντιτίθεται σε εθνικό μέτρο βάσει του οποίου προβλέπεται αυτοδίκαιη παράταση της διάρκειας ισχυουσών αδειών για παραθαλάσσια και παραλίμνια κοινόχρηστη περιουσία με σκοπό την άσκηση τουριστικών-ψυχαγωγικών δραστηριοτήτων, χωρίς οποιαδήποτε διαδικασία επιλογής μεταξύ των δυνητικών υποψηφίων.

Το Δικαστήριο διευκρινίζει τέλος, για την περίπτωση όπου η οδηγία δεν έχει εφαρμογή, ότι, εφόσον τέτοια παραχώρηση παρουσιάζει βέβαιο διασυνοριακό ενδιαφέρον, η αυτοδίκαιη παράταση παραχωρήσεως προς επιχείρηση με έδρα σε ορισμένο κράτος μέλος εισάγει εις βάρος των ενδεχομένως ενδιαφερόμενων για την παραχώρηση αυτή επιχειρήσεων με έδρα σε άλλο κράτος μέλος διαφορετική μεταχείριση, η οποία αντιβαίνει, κατ' αρχήν, στην ελευθερία εγκαταστάσεως.

Δεν είναι δυνατή η επίκληση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, η οποία σκοπό έχει να παρασχεθεί η δυνατότητα στους παραχωρησιούχους να αποσβέσουν τις επενδύσεις τους, για να δικαιολογηθεί η ως άνω διαφορετική μεταχείριση, δεδομένου ότι οι επίμαχες συμβάσεις παραχωρήσεως συνάφθηκαν σε χρονικό σημείο κατά το οποίο είχε ήδη κριθεί ότι τέτοιες συμβάσεις (με βέβαιο διασυνοριακό ενδιαφέρον) πρέπει να ανταποκρίνονται σε επιταγές διαφάνειας.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προδικαστική παραπομπή παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, να υποβάλουν στο Δικαστήριο ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, κατά τον ίδιο τρόπο, τα άλλα εθνικά δικαστήρια που επιλαμβάνονται παρόμοιου προβλήματος.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το «[Europe by Satellite](#)» ☎ (+32) 2 2964106